

»Kaj praviš?« se zadere Reberšek. Na videz je hud; izpod čela se pa smeje tja proti vratom, kjer stojé mati na pragu.

»Ali jih meni ne boste?«

»Luka premeri!« zavpije Reberšek.

Luka, odpira usta, se smeje in počasi potegne ostanke raz ranto in meri — meri...

»Koliko je?«

»Petnajst centimetrov.«

»Zdaj pa nogo sem!« veli Reberšek. In Nace Medja mora dati nogo še enkrat pod mero.

»Tu je pa sedemnajst centimetrov! Ali vidiš?«

Nacetu Medja se nekaj svita. Vroče mu je po vsem životu, in v oči mu pride mokro, v grlo pa tesno.

»Ali jih ne boste? Ali jih meni ne boste?«

»Palca bova prisekala za dva centimetra, potem bo pa šlo... Čakaj!«

Reberšek drži z eno roko Nacetovo nogo, z drugo pa brska med orodjem, da poišče krivec brez ročaja, ki ga ima, da ž njim reže usnje in podplate.

»No, ali jih bova?«

»Nočem!«

Nace rukne in uteče. Hudo mu je, da bi zatulil in se znesel nad vsem svetom, zlasti pa nad Reberškom, ki ga je ves čas pustil v misli, da bo usnja dovolj... Gori za pod gre in v slamo se zarije in skozi špranjo gleda, ali bosta res šla Reberšek in Luka. Res, že odhajata! Reberšek nese stol, Luka pa škatlo z orodjem. V Lipo gresta in nič več jih ne bo... Tedaj pa Nace Medja zatuli, da ga slišijo mati dol pred peč:

»Zakaj ste pa rekli, da mi jih bo naredil? Zdaj mi jih pa ni!«

»Saj smo le rekli, če ne bo usnja zmanjkalo,« ga tolažijo mati.

»Zakaj je pa usnja zmanjkalo? Zakaj sem bil pa jaz zadnji?«

»Ná, tu imaš jabolko in tiho bodi. Ko oče pridejo na dopust, ti morda prinesó katere. Če pa ne, jih boš imel pa drugo leto. — V hišo pojdi in ne zmrzuj mi zunaj. Ali boš ubogal, ali ne? Ti bom dala!«

(Nadaljevanje.)

Na poti.

Maksimov.

Pot zasnežena pred mano
v temni noči se belí,
a za mano mi stopinje
temne delajo sledí.

Snežec v polje naletava,
zbrisal bo sledove te —
a preteklost mojo bodo
mi zabrisale solze.

